

van de grond verborgen. Lamellen in het begin bruinokerkleurig, later duidelijk rossig bruin. Basidiën zijn tweesporig: 30-39 x 10-12 μ . Sporen 7,8-9,1 x 15,6-17,9 μ . Cystiden op lamellensnede max. dikte 12 μ , max. lengte 30 μ . Diameter van de "knop" 3-5 μ .

De beschrijving komt goed overeen met de beschrijving die Romagnesi (1942) geeft in het BSMF (Bulletin de la Soc. Myc. de France 58: 147, 148, Quelques espèces d'agarics ochrosporés), al beschrijft hij alleen solitaire exemplaren en geen gebundelde exemplaren die uit één knol te voorschijn komen. Bij de vele tientallen exemplaren uit de Kortenhoefse plantsoentjes waren er vele gevallen van 2-6 vruchtlichamen die aan 1 knol ontsproten. Als vindplaats vermeldt Romagnesi een open plek tussen gras en bramen, dus geen verwijzing naar een sterk bemest terrein. Hij vertelt ook nog dat grote exemplaren hem sterk herinnerden aan *Inocybe asterospora*, gezien de vorm.

De soort is blijkbaar overal zeldzaam. Op het Rijksherbarium is geen materiaal aanwezig. In Moser wordt de soort met kleine letters aangegeven, terwijl Romagnesi mij meedeelde dat hij de soort sinds 1942 niet meer heeft gezien.

J. Daams.

EEN INTERESSANTE RUSSULA

In het seizoen '68 werd mij door een paar leerlingetjes een aardige, kleine rode russula gebracht, die niet zo direct te determineren was, hoewel hij aan *fragilis* deed denken. Tijdens het weekend in Lochem liet ik hem aan dhr. van Vuure zien, die ook eerst aarzelde, maar mij later op het spoor zette van *atrorubens*.

Het afgelopen seizoen heb ik hem zeer vaak gevonden op dezelfde plek. Het terrein, waar hij gevonden werd, was voor russula's ongewoon: oude rivierduintjes in Katwijk aan de Maas. De bodem bestaat uit zand, er zit klei en ook kalk in. Het gehele stuk was begroeid met wilgen. Op een lage plek van het geaccidenteerde terrein stonden de russula's bijeen. Het gehele seizoen, vanaf begin september, waren ze er te vinden. De grond was daar heel vochtig. De meeste exemplaren waren donkerrood, wijnrood, van kleur. Vele hadden een lichte rand en er waren er ook met kleine gele vlekjes, soms was ook de rand iets geel. Opvallend was het donkere midden, soms zelfs diepzwart, een enkele maal duidelijk groen. Toch waren er soms ook opeens van een heel andere kleur, mooi violet. Soms is de hoed erg mat, ziet er bedauwd uit. Maar bij vochtig weer kan hij ook sterk glanzen. Jong is hij niet gestreept, later wel. Er is in enkele gevallen een onduidelijke umbo. Het vlees onder de hoedhuid is sterk rood gekleurd. De smaak is heel scherp en ook wat bitter en de geur is heerlijk. Een zoete, toch frisse, fruitige geur. Men kan het soms al op afstand ruiken als er een paar exemplaren bij elkaar liggen in de kamer. De plaatjes zijn wit, later wat geel. Ze kunnen dicht opeen staan, maar ook wel wat wijder uiteen staan. De steel is dun, zeer breekbaar en loopt puntig toe. Hij wordt van onder af geel, een mooie warme honingkleur, met een enkele keer iets rose. Soms is de steel juist gezwollen. De sporen zijn kleiner dan die van *fragilis* en duidelijk langwerpiger. De ornamentatie is wat lichter dan die van *fragilis*. Er zijn lange, dunne cystiden. Soms een levendige reactie met Gaiac, soms heel weinig. De sporee is wit.

Wat de standplaats betreft: ik kreeg deze soort ook van dhr. v.d. Bergh uit Alkmaar en van dhr. Daams. Ook zij hadden hem bij wilgen gevonden. Maar dhr. van Vuure kent hem ook van een standplaats onder eiken. Hij is dan ook groter. Al mijn exemplaren zijn klein, enkele halen 4 cm, de meeste minder en er zijn er zelfs meerdere van 2 cm. grootte.

Schaeffer noemt deze soort niet. Volgens Romagnesi is hij vroeger met fragilis verward.

Toch zijn er duidelijke verschillen:

1. geen gezaagde lamellen.
2. geel steeleinde bij ouder worden.
3. de aparte standplaats.
4. plaatjes iets geler, hoed roder onder opperhuid, geur veel sterker. Soms de licht-rose rand.
5. de sporen zijn anders.

Ik zou het appreciëren, als iemand, die de soort het volgend seizoen zou vinden, deze aan mij zou willen zenden, zodat ik ook andere standplaatsen leer kennen.

M. Dijkstal.

FUNGI VAN HET LANDGOED „DE WIELEWAAL” TE EINDHOVEN

De omgeving van Eindhoven bezat van oudsher een grote rijkdom aan bijzondere plantesoorten. Toen hier een twintigtal jaren geleden de paddestoelen wat meer in de belangstelling kwamen, bleek dat er ook op mycologisch gebied veel te vinden was. In de afgelopen twintig jaar is hiervan enorm veel verloren gegaan en ook in de naaste toekomst dreigt er nog veel te verdwijnen.

Er resten ons nog enkele gebieden, die in betrekkelijke veiligheid en rust hun waardevolle flora behouden hebben. Eén daarvan is het landgoed "De Wielewaal" van Ir. F.J. Philips. Dit landgoed - privéterrein en slechts toegankelijk met speciale toestemming - is gelegen aan de Oirschotsedijk aan de Noordwestrand van Eindhoven. Het is grotendeels bebost met zeer gevarieerd, hoogopgaand loof- en naalddhout, terwijl we er ook stukjes heide en min of meer uitgestrekte gazons aantreffen. Vele paden doorkruisen het terrein. De bodem is ook gevarieerd, over het geheel nogal lemig zand en vrij vochtig tot droog.

In het bos, waar struik- en kruidlaag betrekkelijk weinig ontwikkeld zijn, komen honingzwammen in werkelijk enorme aantallen voor. We vinden er een twintigtal russula-soorten, o.a. Russula lutea, R. laurocerasi var. fragrans, R. parazurea en R. velenovskyi. Agaricus silvaticus, Amanita spissa, Cortinarius mucifluus s.s. Ricken, Pluteus minutissimus, Gomphidius glutinosus, Helvella crispa, Sparassis crispa, Cordyceps ophioglossoides en Pseudohydnum gelatinosum (ieder jaar op dezelfde stronk) kunnen we ook aantreffen.

Hoe aardig het bos ook mag zijn, het meest interessant zijn voor ons de gazons, waar in de herfst steeds grote aantallen paddestoelen te vinden zijn. Een klein gazon, gelegen bij het zomerhuis, heeft het karakter van een Hygrophorus-wei. Hygrophorus nigrescens komt er in groot aantal voor. De samenstelling van dit gazon is nogal merkwaardig. Van gras is niet veel te bespeuren, zeker 50% bestaat uit mossen: zeer veel Rhytidiadelphus squarrosus en Mnium affine en Blasia pusilla. Van hogere planten opvallend veel Veronica filiformis, verder V. chamaedrys, Ranunculus repens en Prunella vulgaris. Er komen veel konijnen en reeën grazen en die zorgen ook voor een zekere bemesting. Hier vonden we in september 1968 honderden exemplaren van een oranjegele Clavulinopsis, meest smal-knotsvormig, ongeveer 7 cm. hoog, die zowel verspreid als in bundels aan de voet verbonden groeiden. Het bleek Clavulinopsis pulchra te zijn. De sporen glad met een opvallend grote apiculus en een grote oliedrupel. Deze vondst was voor ons aanleiding om de wei regelmatig te bezoeken.